

Vasárnap sept. 18. 1859.

38. szám.

Harmadik évi folyam.

NŐVILÁG.

HETILAP

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Szerkeszti

VAJDA JÁNOS.

Szerkesztő szállása : Czukor-utca 6. szám. — Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4. szám.

Előfizetési föltételek 1859. másod félévére :

Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordatva :

Félévre (juliustól december végeig) . . . . . 4 ft. uj pénz.

Negyed évre (október — december végeig) . . . . . 2 „ „ „

Tíz egyszerre beküldött előfizetésre egy ingyenpéldány járul.

Az előfizetési öszletek a „Nővilág“ kiadó-hivatalához (egyetem-utca 4. sz.)
bérmentve intézendők.

Kiadja Heckenast Gusztáv Pesten.

☞ Folyó félévi teljes számokkal még szolgálhatunk.

VIDÉKI LEVELEK.

Békés. Sept. 5. Szellemi életünket egyhanguságából a mult hónapban ideérkezett vándor szin-társulat villanyozá fel némileg, mely a helybeli nagy vendégfogadó udvarán alakított szinkörben tartja előadását Pongrácz Károly és Lenkei Hermina társas igazgatása alatt, s az itteni közönség, mindent elkövet, hogy pártfogása által itt időzését tűrhetővé tegye.

Mult héten volt az igazgató jutalomjátéka, — Degré Alajos „Bál előtt és után“ című vigjátékában és a közönség méltányolva az igazgató buzgalmát — igen szép számmal jelent meg az előadáson. Jobb előadásaik voltak: „Vén bakancsos“ „Női harcz“, „Kisértet.“

A tagok közül megemlítendők: Pongrácz, Lenkeiné, Házi s a Fekete pár.

Pár hét mulva innen a szomszéd Csabára távozandnak, s reménylhető hogy a csabai közönség sem fogja pártfogását meg vonni Thália ezen vándor-papjától.

Szándéka volt az igazgatónak itt egy táncvigalmat is rendezni, — mely azonban aligha letesül mivel itt tartózkodásuk már csak kis időre fog nyulni, s hamarabb a csabai közönséget fogja vele megörvendeztetni, de azért mi is résztveendünk benne.

—y—ő.

H I R D E T É S E K.

RÖMER ÉS HECKENASTNÁL

PESTEN,

(váczi-utcza kezdetén, Mocsonyi-féle szöglet házban),

ajánlják

a legdivatosb s legizletesb párisi minta szerint készített

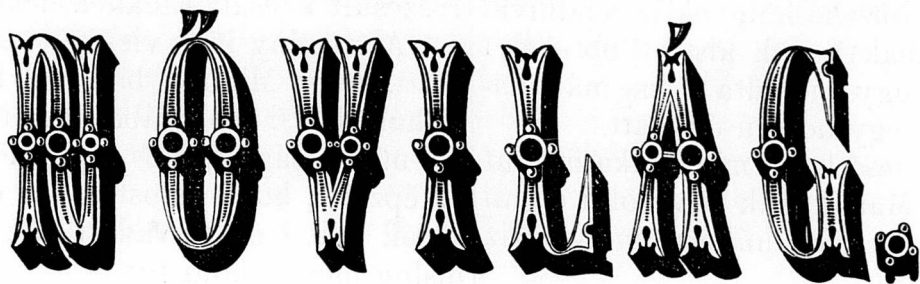
MANTILLÁIKAT,

dusválasztéku legujabb bel- és külföldi

NŐI-DIVAT-KELMÉKKEL

együtt minden évszakra, a legjutányosb áráért.

19 (21)

HETILAP

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA

Előfizetési díj : **Vidékre postán**, vagy helyben házhoz hordatva : Félévre (juliustól december végeig) 4 ft. uj p.
Negyed évre (juliustól september végeig) 2 ft. uj pénz.

RITKA HŰSÉG.

(Elbeszélés.)

VÉRTESI ARNOLDTÓL.

(Folytatás.)

gen, az a hideg férfi, kit olvasóinknak a vasuton mutattunk be egészen átmelegült szívének bensejéig, csupa gyöngédség és szeretet volt; csak a vadkácsák iránt táplált még gyilkos szándékot.

Csupa gyöngédség volt az egész társaság az asztalnál, kivéve némileg Bányai Tivadar urat, ki ifjui erejének érzetében birkozásra hitta föl egyenkint a társaság tagjait, köztük magát Mihály bácsit is; azonban a nemes versenyre ez alkalommal senki sem vállalkozott. Beszélyiró utólagosan értesült, hogy délután még egy olyan is lett fölszólítva a nemes versenyre, kinek rendes foglalkozása a favágás és vízhorlás volt.

Az embert, az olvasót önkénytelen meghatja, midőn ily gyöngéd családot lát együtt. Hát még ha hallaná azon szeretetteljes szavakat, miket Mariska susog mamájának, p. o :

— Mama, kérlek, súgd meg apának, ne egyék annyit megint baj lesz vele, megint beteg lesz. — Mama kérlek, ne beszélj szüntelen, valami nevetségeset mondasz ismét.

— Mama, kérlek, önts vizet poharamba,

add ide azt a tálát. — Mama, kérlek, ne szedj oly sokat abból a kompótból.

Bizonyosan nem kétkedik senki a kedves Mariska szeretetreméltóságáról. „Sugártermetű angyal volt halvány finom arczezal gyönyörű fekete hajjal; elragadó volt rajta minden, még kesztyűjének gombja is “

E leírást tisztelt barátomnak, Erdős Eleknek köszönhetem, ki a kedves Mariskába másfél évig volt szerelmes.

Azon délután, melynek délelőttjén Berg Hermann Viktor lovag szerencsétlente a Bányai-házat becses látogatásával, megjelent Mariskánál Erdős Elek. Szokása volt minden délutánt Mariskáéknál tölteni, mint azt, gondolom, máshol is szokták tenni a szerelmes emberek.

Erdős Elek régóta udvarolt a kedves Mariskának s jogot tartott szerelmére, valószínűleg azon jogalapon, hogy az ember hónapokig fárad, izzad, fázik bókók faragásában, sohajtozásban, otthon meg az ültözködésben, fészülködésben s más ilyterhes munkákban, melyekkel hódítani szokás, — illő, hogy ne fáradott legyen hiába.

Mariska nem ismerte el Erdős Elek irigységét, de nem is vitatta el. Neki semmi ki

gása nem volt Erdős Elek ellen (egy bizonyos korban a büszke hölgyek is rendkívül jószívűekké válnak); csak kissé több erélyt kívánt benne, hogy ki tudta volna már magát magyarázni egy hosszú év alatt.

De a szerencsétlen ember alkalmasint azt hitte, hogy Mariskának udvarolni olyan munka, mint a trójai háború, melyet tíz évig kell folytatni.

Ha megkérte volna öt hónappal ezelőtt Mariskának kezét, meg is kaphatta volna s most nem volna kitéve azon borzasztó gyötrelmeknek, hogy egy idegent lát Mariskához közel ülni, bizalmasan mosolyogva társalogni. Ki tudja, mit beszél?

A szerencsétlen szerelmesnek úgy tett-szett, mintha Mariska nem köszöntené ma oly nyájasan, mint egyébkor. Ezek a fiúk is, mintha mind összeesküdtek volna ellene, útját állják, nem bocsátják közel Mariskához; sőt Tivadar, a szerény Tivadar gúnyosan híja birkozni s azt igéri neki, hogy a kanapé alá vágja.

Világos, hogy ez összeesküvés.

Ni, most mindig közelebb hajol az az idegen férfi Mariskához, Mariska szemei folyvást az idegenen függenek, erre nem is tekint.

Világos, hogy ez áruulás.

Ily esetben azon olaszok, spanyolok, művészek, török basák és rablólovagok, kikről oly temérdek regényt irtak már, megölik a csábítót, vagy a hűtlen kedvest, vagy mindhármukat. Hanem Erdős Elek, ki az olaszokhoz csak annyiban hasonlított a mennyiben szerette a macaronit, a művészekhez, török basákhoz és rablólovaghoz pedig épen semmit sem hasonlított, ily gyilkosságot véghez nem vihetett.

De mégis meg kell boszúlnia magát. Ez nagyon természetes és meltányos volt.

Meg is boszulta magát azzal, hogy oly mogorva lett, mintha legalább is tíz év óta volna világgyülölő.

Alig felelt Mariska kérdéseire. Beszélhet most már hozzá, nem hisz többé neki; nem hisz semmi leánynak.

Ámde Mariska nem beszélt. A mint látta, hogy Eleknek kedve jött durczáskodni, hagyta őt, hadd teljék kedve.

Ezalatt valami szörnyű titok lappanghatott. A kedves Mariska mosolyában, mint a

jótevő nap sugáiraiban boldog boldogtalan részesült s csak Eleknek nem jutott belőle.

A szegény ifju visszavonult azon ürügy alatt, hogy Mihály bácsival kell beszélnie. Mihály bácsi szobájában aztán leült az öreg úr mellé, rágyújtott egy öblös tajtpipára s elképzelte, hogy most ő is olyan öreg úr, kinek szive elhamvadott és csak pipájában pislog még valami tűz.

Csak a jó Mihály bácsi nem üldözi őt, midőn egész világ üldözi, azt gondolta Elek, és még a jó Mihály bácsiban is csalódott. Ez az ősz ember, ez a tiszteletreméltó öreg úr nem átalált Elek ellenségeivel szövetkezni s alig szítt ki egy pipa dohányt, eltávozott és a kékkabátos idegennel karon fogva tért vissza.

Ekkor Elek kirohant s ment egyenesen Mariskához, kétségbeesetten.

Mariska egyedül volt s az uzsonna elrendezésével foglalkozott. Épen egy tányér császárkörtét helyezett az asztalra s készült a mamával elégedetlenségét éreztetni, miért nem tudott szebb görögdinnyét kiválasztani.

Erdős Elek némán lépett előre s megállt az asztal mellett, a nélkül, hogy egy pillanatra méltatná a gyümölcsös tányérokot, még a császárkörte iránt is mély megvetést mutatott.

— Hát önnek mi baja? szólt Mariska, bámulván az ifjunak kétségbeesett arczát, ünnepélyes néma mozdulatait.

— Kicsoda az az ember? szólt erre az ifju.

— Melyik? kérdé Mariska.

— Az az ember, ki önnel beszélt, — az az ember, ki kékkabátot visel.

— Az nem ember, viszonzá sértődve Mariska; hanem berfelsi Berg Hermann Viktor lovag. Épen bizony mintha ő csak az „az ember“ volna! Főhadnagy volt a dzsidásoknál és Csehországban szép jószágai vannak. Az az ember!

A boldogtalan szerelmes mély sohajjal felelt.

Meglehet, hogy e sohajban volt valami baljoslatú, a mi vizbeugrásra, kéksavval mérgezésre, siralmas versek írására, vagy más nagy szerencsétlenségre emlékeztetett; meglehet, hogy ez indította könyörületre Mariska szívét. Hanem az bizonyos, hogy

egy igen-igen kedves mosolylyal vigasztalta meg Eleket a jó leány.

Erre aztán minden jámbor szerelmes ember, a mint illik, meghajtja fejét és nem makranczoskodik tovább, mert az nagyon természetes és jogos, és csak megátalkodott vasfejű emberek nem akarják elismerni, hogy a férfiak akarata legyen alávetve a szép hölgyek akaratának.

Elek e mosoly után oly jól érezte magát hogy vidám kedvvel ült az uzsonnához, s nem csak a császárkörtékre tekintett barátságos szemmel, hanem a mandolás kiflik közt is nagy pusztitást vitt véghez.

Mariska bizonyosan most akarta helyrehozni előbbi hibáját és kifogyhatatlan volt a kínálásban.

— Még ezt az egy körtét, Erdős. Nem szabad kosarat adni.

S fehér kis kezével ő maga tette Erdős Elek tányérára a körtét.

Erdős Elek kezét csókolta Mariska nagysámnak (nem tette meg igazán, csak úgy mondotta); hanem mégis bátorkodott alázatosan nyilvánítani, hogy ő már nagyon sokat evett.

— El kell fogadni, parancsolá Mariska; mert megharagszom.

Elek bizonyosan tudta ugyan, hogy már evett két emberre valót, de Mariska parancsának ellen nem szegülhetett. És ha Mariska azt parancsolta volna, hogy egye meg mind azt a gyümölcsöt, mi az asztalon van, sőt többet, hogy menjen ki a kertbe, egye meg azt a két puttonra való császárkörtét, a mi még a fán maradt, — engedelmesen fogott volna a munkához. (Ilyen az igaz szerelem.)

Azonban Elek boldogsága alig tartott egy rövid óráig, (ilyen rövid álom minden földi boldoság). Mariska mosolya, nyájas beszéde csak az árulást takarta el; most már látja Elek.

Ime az a thearózsa, mely pár órával ez előtt Mariska hajához volt tűzve, most ott hervad a kékkabát gombja mellett.

Nem akart hinni Elek saját szemeinek, pedig szemei oly épek, éleslátásuak voltak, hogy jóra való gentleman szégyelt volna olyakat viselni. Kedve lett volna Eleknek megtapogatni azt a kékkabátot, vajon igazán ott van-e a rózsza?

E czélből tett is közeledéseket a kékkabátos úr felé, de mindannyiszor visszavonult; mert ismeretlen emberhez csak óvatosan kell közelíteni. Nem lehet tudni, nem öltözött-e ebbe a kék kabátba Rózsa Sándor vagy Nena Sahib a keletindiai rebellis, kiről borzasztó dolgokat olvasott a „Politikai Ujdonságok“-ban?

Ha nem maga Nena Sahib, legalább valamely rokona lesz. Tisztességes jónevelésű ember nem tehet ilyen dolgot, hogy hat óra alatt előbbre haladjon, mint Erdős Elek kétszer hat hónap alatt; ily vakmerő csak valami indus lázadó lehet.

És Mariska ez ember miatt áldozta föl Eleket, a hűtlen! De nem is hisz Elek többé semmi leánynak.

Ezt a fogadást ma már másodszor tette; s valószínűleg másodszor is megszegte volna még ma, ha lett volna ideje reá. De ezt nem várta be; előbb elment, szívében kimondhatlan fájdalommal s testének minden tagjában a hidegletélés előérzetével.

Oh csalfa leány! Oh körték!

III.

Berg Hermann Viktor lovag teljes mértékben használta azon gyorsaságot és férfias erélyt, mely a nemes vadászat kedvelőit kétségkívül fölébe emeli az egész elpuhult emberi fajnak.

Valóban megfoghatatlan némely ember elfogultsága, hogy egy költőt, ki egész életén át reggeltől éjfélig kényelmesen ülve dolgozott szobájában, többre becsülnék, mint egy nemes vadászt, ki térdig gázol a vadkacsák elleni harcban, ki lován futtatva a nyúl után hős lélekkel kiteszi magát a nyaktörés veszélyének, ki a leghidegebb tél közepén, hóban, fagyban, az erdőkön bolyong.

A férfias erély, melyet Berg Hermann Viktor lovag kifejtett, elbűvölte Mariskát. Némi bevezető bókok után, így szólt a nemes lovag a hölgyhöz:

— Mariska nagysám nem igen emlékezik azon időre, mikor én gyakran jártam házukhoz; hanem én, én emlékezem minden pillanatra jól, s emlékezni fogok koporsómban is. (Ez kissé valószínűtlen állítás ugyan, hanem igen alkalmas a részvét fölébreszté-

sére.) Rég volt az, lehet hat, hét éve (Berg Hermann Viktor lovag kezdett Tivadar szokásaiból elsajátítani); ön akkor még gyermek volt, tizenhárom, tizennégy éves kis angyal (Tivadar ilyen pontos a számokban.) Ön nem érthette még mi a szerelem; de én szerettem önt, nagyon kimondhatatlan nagyon.

Mariska félenken pillantott a lovagra, aztán elpirúlva sütötte le szemeit.

A lovag előtte (nem állt, nem is térdelt, hanem) ült; de mily kellemmel ült! És az állhatatosság színébe öltözve; csak inexpressible-je volt halvány narancsszínbe játszó szürke.

— Mariska nagysám, szólt a lovag valódi nagyúri hangon (mely járatlan fülek előtt talán kissé rekedtnek s kissé sipítónak tűnt volna fel), — én szerettem önt éveken át, önért szenvedtem, önre gondoltam szüntelen csehországi jószágaimon és Pesten az angol királynénál. Nézze ön, most itt vagyok, hogy elmondjam, mint szeretem önt. Mariska!

Ily ritka hűség megindította volna a legkeményebb szívet is. Mariska nem lehetett oly keményszivű, hogy meg ne hallgassa a lovagok leghívebbikét.

Ketten voltak csak a szobában; mert a mama, ki egy szögletben nehéz tusát vivott az álommal s perczről perczre jobban kezdte elveszteni látását, hallását és minden érzékeit, nem számítható egészen az élő lények közé.

— Mariska, feleljen nekem, sürgeté a lovag. Én imádom önt, hű voltam szerelmemhez éveken át, türtem némán; de most eljöttem, hogy meghalljam ítéletemet. Feleljen.

Mariskának nem jutott eszébe megkérdezni, hogy hát tulajdonképen miért türt a nemes lovag éveken át? Ki gondolna ilyen helytelen kérdésre, midőn a hű szerelemnek ily megható példáját látja?

Aztan vádolja még valaki a tizenkilenczedik századot, hogy nem találni többé annyi és oly hű szerelmet, mint hajdan! Ez a történet, melyet itt elmondunk, fényesen megczáfolja az alaptalan vádat; sőt ha ez kevés, beszélyíró kész bebizonyítani, hogy ő ismer egy derék férfiút, ki tizennégy évig volt szerelmes egy derék kisasszonyba.

Mit felelhetett volna Mariska a hű lovag-nak? Mondott valamit, a mi se igent, se nemet nem jelentett, hanem az igenhez sokkal közelebb állt, mint a nemhez.

És ezzel egyelőre megelégedett a nemes lovag. Igazán keveset követelt a hosszú szenvedések után.

Még egy szerény kívánsága volt a nemes lovag-nak, mit hevesen kért: az a thearózsa Mariska hajában. Azt meg is nyerte s előbb szívéhez, aztán ajkaihoz nyomta.

Most még egy szerény kívánsága támadt és erre engedelmet sem kért. Csókokkal borította Mariskának kezét.

E pillanatban megmozdult a nagy támlásszék, melyen a mama szunnyadott. Még ugyan oly állapotban volt a mama, midőn nem lát az ember és nem hall jól, de lassan lassan visszanyerte elvesztett érzékeit.

Aztán bejöttek a fiúk és jött Erdős Elek, a boldogtalan szerelmes, ki néhány nap mulva betegesen feküdt s szedte be a chinát. Erős hideglelést kapott gyomortelhelés miatt.

Ezalatt Berg Hermann Viktor lovag folytatta látogatásait Mariskánál. A hű szerelem elfeledtette vele gróf Csongrády Eugen barátját (ki kétségkívül epedve vár reá); még a vadkacsákkal is keveset gondolt.

Tivadart nem hagyta el, annyira megszerette; nyíltan bevallotta, hogy Tivadar az ő legkedvesebb barátja. De Tivadar nem is eresztette volna Viktort magától, ha csak el nem szökik.

Különben Tivadar felszámíthatlan köszönettel tartozott a kedves Viktornak. Tőle tanulta meg eleganciával kötni nyakkendője csokrát, helyesen fogni kézbe a kést és villát.

Valódi mestere, jóltevője volt Viktor az ifjunak. Megvette negyedfélszáz forintért egy oly paripáját, melyért más ember nem adott volna harmadfélszázadot s midőn Tivadar erőnek erejével olcsóbban akarta adni, még majd megharagudott reá. Azt mondta, az a néhány forint olyan mint a kamat, mert a ló árát úgy is csak pár hónap múlva fizeti ki mikor csehországi jószágai-ból pénzt kap.

Végre magával vitte Tivadart Pestre, ott izlésteljes ruhákat választott neki s ismeretségbe hozta derék gentlemanekkel.

Mindezt egészen önzéstelen tette, anélkül, hogy viszonzószolgálatot várna s még arra a csekély szívességre is tartózkodva kérte föl hogy esős levén az idő, restel barátjának gróf Veszpréminek lakásáig fáradni: nem írná alá ezt a két kis váltót Tivadar? Az az aláírás ugyanis csak formalitás kedvéért történik.

— Oh, igenis, mindenesetre, hogy ne írnam? viszonzá Tivadar s kezébe ragadta a tollat.

De ekkor habozva állt meg; gondolkozni látszott. Gondolkozott is valóban a felett, hogy hová írja nevét?

Szégyelte megmondani barátjának, hogy ő most élteben először lát ilyen cifra papirost; hanem Viktor talán kitalálta a habozás okát, mert ujjával mutatott ki helyet a cifra papiroson.

— Ide ird nevedet, édes Tivadar.

Tivadar oda írta nevét, s öröme határtalan volt, midőn a méltóságteljes férfiú, kedves barátja meglelégedése jeléül kezét nyujtotta.

De nem csak barátja, féligmeddig már sógora volt Viktor.

Három — négy látogatással a nemes lovag bevégezte hódítását. Megnyerte Mariska kezét.

Bányai Mihály úr és neje előbb bátorokdta nehézségeket támasztani; de midőn Mariska gyöngéd gyermeki tisztelettel értésökre adta, hogy nem is tudnak egyebet, mint őt keseríteni szüntelen, pedig azért is megmutatja, hogy Viktorhoz megy férjhez:

ekkor a két öreg engedelmesen hajtotta le fejét.

Jobban is illet az a szelid engedelmeség az ősz hajhoz, mint a makacs önfajúság.

Utoljára aztán elérékenyedve mondták az öregek, hogy nekik nem is Viktor ellen van kifogásuk, hanem az fáj nekik, hogy édes leányukat Csehországba viszik, hol bizonyosan nem terem egyéb komlónál s ökhárára gondolnak is, sirniok kell mindjárt. Jöjjon ide a házhoz lakni Viktor, maradjon itt Mariska, mert ökh Mariska nélkül nem élhetnek.

Mariska kezét csókolt szülöinek s megígérte, hogy itt marad és ezután is jó engedelmes leányuk lesz; a mi annyit tett, hogy itt marad és ezután is ő fog parancsolni.

A mama és apa illönek találták, hogy e kézcsokot visszaadják kedves leányuknak; Mariska pedig illönek találta hogy csak hosszas vonakodás között fogadja el.

Az egész Bányai-család örömben úszott, mindenki szívéből örült Viktor és Mariska boldogságán. Csak idősebb Bányai Mihály ur sajnálta, hogy ki nem tekerte nyakát annak a gonosz léleknek, mikor még dzsidás hadnagy volt; mert ha egyszer elveszi az a gonosz lélek Mariskát, elébb utóbb Csehországba viszi szegényt valami üveg-hutába.

Idösb Bányai Mihály úr azonban nem azon ember volt, ki gondolatait szavakban is merte volna kifejezni; Viktor házasságának mi sem állt tehát utjában.

Igy jutalmazza az ég a hü szerelmet.

(Vége következik.)

MALVINKA HALÁLÁRA.

Oly szép, olyan kedves voltál,
Ugy szerettél minket,
Mint az égben az angyalkák
Szeretik az Istent!

Gyönyörködve láttak, néztek,
Magszerettek végre
És az Istent dicsöitni
Felhívtak az égbe.

S mig mi hideg tetemidre
Szomorkodva nézünk,
Te már fenn mint boldog angyal
Imádkozol értünk!

K O Z Á K B O S Z Ú .

(Lengyel beszély.)

Közli REMELLAI GUSZTÁV.

(Vége.)

— Az emberek ki fognak nevetni, s az ég tudja hányszor nevetett már ki a hűtlen! de lássa, hogy szerelmem daczára is tudok boszút állani.

Amint beléptek a várnagy s a fegyveresek tisztjei, körülményesen tudakozódott az éji kaland felől. — Mindnyájan azt mondták, hogy legfeljebb négy ember volt a csónakban.

Mindegy, máskor többed magával, egész sereggel jöhet vissza, gondolá s parancsot adott, hogy minden őrség megkettőztessék, s a város körül éjenként lovasok czirkáljanak s felváltva mindig harczkész legyen az egész legénység fele.

Egy lovas csapattal Inghur felé indult, s parancsot adott, hogy a vidék minden hajósai s halászhajói a várba hozatván, szigorú vattatás alá vétessenek, az éji kalandra nézve.

Amint a zárdába ért, felszólítá a főnököt, hogy állítsa elejébe minden alárendeltjeit, kívánata teljesített, de Dymitri nem volt köztük.

— S nem távozott-e egy szerzetes sem legközelebb a zárdából!

— Igen! egy idegen, ki vagy két hétig volt itt látogatóul.

— S hova ment!

— Mint mondá Varsóba.

— Ifju volt-e vagy öreg?

— Ifju.

Most már minden világos előttem! gondolá s hazaérve kegyetlenül vattatta a halászhajókat s hajósokat, de senki sem tudta megmondani kik voltak, s hogy néztek ki az éji kalandorok, kik mint néhányan állíták, saját csónakukon jöttek a vár alá.

Anna az alatt még mindig az ágyban feküdt. Jakubovszky gyakran leült melléje, s bár mily nagy erőlködésébe került is nyájas volt iránta, de Dymitrit egy szóval sem említé meg, s Anna, ki félt, hogy e tárgyra fordítja a beszédet férje, ha nem foglalja el más tárggyal figyelmét, szokása ellen min-

dég beszélt, — csak hogy mindenről másról, de Dymitri-ről nem, pedig mindig, mindig arra gondolt.

Hálás volt férje iránt, hogy nem hozta elő az ifjút, megbánta tettét, s mély részvéttel volt férje bűja iránt, noha nem gyanítá, hogy ez tudja vagy legalább hiszi, kik voltak az éji kalandorok. — Hálája annyira ment, mikép feltette, hogy iparkodni fog férjét szerethetni. De megfér-e két szerelem egy szivben!

Jakubovszky nem vette őt vattatás alá. Mert míg így csak azt hitte, hogy a találkozás alatt csak új találkozást ígért a nő, félt, hogy ha vattatni kezdi többet tud meg, vagy fog gyanítani abból a mi a vattatás eredménye leend.

De mindegy! gondolá gyakran feldühösödve. Ő kétségtelenül kész volt a szökésre; ha nem akadályoztatik meg a merény, most Dymitri karjai közt kaczag kínjaimon. S mily ügyesen tetteti magát, mily nyájasan mosolyog reám! De véres boszút állok!

De lesz-e erre erőm! kérdé később önmagától, mert hisz most is csak szeretem!

VI.

Anna elhagyta néhány nap mulva az ágyat.

Szemei kifejezésében a megtört lélek kétségbeesése látszott bocsánatot kérni — de a szikra, mely a sötét felhőkön koronkint áttört, mégis tolmácsolá, hogy a hamu alatt lappang még a tűz, mely szerencsétlenségét szülte. Elismerni látszott, hogy az, kinek nevét viseli, jogosítva van fölötte eltörni a birói pálczát, de még sem birt elég lelki erővel, hogy nem menthető a tett, melynek szülője a sziv ellenállhatlan hatalmú zsarnoka, a szerelem volt.

Jakubovszky mély részvétellel látta fájdalmát, oda adta volna éltét, hogy derülten s boldogan láthassa, iparkodott szenvedett nyájasság s vidorság által felemelni lelkét, ó! de e nyájasság leple alatt iszonyú kinok

dultak szívében, melynek nyugalma örökre aláásta a gyanu s féltékenység.

A boszuvágy is meglátogatta néha keblét, de nem mint szívesen látott barát, kit tárt karokkal fogadunk, hanem mint tőlük várható vendég, kitől szabadulni ohajtanánk, de kit nem tudunk elűzni, mert szilárdabb akarattal bir háborgatásunkra, mint mi elutasítására.

Már már, mint minden a világon a feledésbe merül, az éji esemény emléke, ha nem tartották volna fel a mély börtönökben sínlődő rabok. Ezeken tölté boszúját a várura, eltökélé, hogy halálra kinozza őket, ha nem vallják be a valót, s ők szenvedtek, hallgattak. Mind erről semmit sem volt szabad tudnia Annának, mert jaj lett volna annak, ki elárul valamit előtte. S ha tudta volna is Anna mit szenvednek a rabok, nem lett volna elegendő bátorsága értük könyörögni, mert ha ezt teszi, el kellett volna ez által árulnia azt amit örökre el akart leplezni.

Időközben hire jött, hogy a korona hetmanjai mindenfelé erőt gyűjtenek Chmelniczky megfékezésére, de ez nem volt igaz mert a lázadó nyugodtan tivornyázott Perejastawlban, míg a kozák-ezredek nyugodtan vesztegeltek.

A slobodzyczei várban minden az előbbi állapotba tért vissza, az urnő ismét bús s szótalán, az úr ismét komor, s szomorú lett ohajotta megtudni a valót, s még is félt azon gondolattól, hogy megtudja.

Mária nevenapján, estve midőn a lenyugvó napot felváltó holdat csakhamar sötét felhők rejtették el, s mély csend uralgott az egész vidéken, a házaspár Anna hálótermében ült.

A férj megcsókolta nejét s ez hidegen viszonzva csókját, így gondolkozott: Miért nem szerethetem férjemet úgy mint gyermekemet szeretem, a férj azt kérdé enmagától: Miért nem szeret úgy mint gyermekét.

Épen amint elakartak valni, egy százados rohant be s így szólt halkán a várurhoz:

Uram! Inghur felől erős csapat közelg, a parasztok több faluban fellázadtak s csatlakoztak az ellenséges néppel, melyet Mohyli Dymitri vezérel.

— Nem tesz semmit! felelt Jakubovszky, jöjj kövess.

Ezt mondva kiment a szobából s parancsait tudatta örség-tisztjeivel.

Csakhamar visszatért Anna szobájába, szemeiben a keserű fájdalom kifejezése ült, arcza izmai akarata ellen rángatóztak. Megfogta neje kezét s szólt:

— Jer velem, rövid beszédem van véled, mondá s szobájába vezette, a nő akaratlanul követte.

Leültette egy pamlagra, melylyel szemközt lógott a falon Dymitri atyja arczképe. Anna egész testében reszketett. A férj szemeiben egy perczig a szánalom kifejezése jelentkezett, de erőt vett magán s szólt:

— Anna! Anna kérlek! parancsolom! valld be a valót, e perczen mindent meg akarok tudni.

E perczen néhány lövés hallatszott. Anna térdeire borult s halkán mondá: Ez ő!

Jakubovszky nem rohant ki a szobából, hanem egy szempillantig leirhatlan dühvel nézván nejére, látszott arcza egész kifejezéséből, hogy azon gondolkodik: átdöfje-e a karddal, mely a falon lógott, a halavány nőt.

Lekapta a fegyvert, kivonta hüvelyéből szemei kápráztak, ölni vágyott, de karja nem engedelmeskedett vérszomjas akaratának.

— Árulás, árulás! hangzott az udvarban.

— Tüzet! tüzet, öljetek meg, mészárosok le mindenkit.

Jakubovszky az ablakhoz lépett, látta, hogy a berohantak öldökölték embereit, hogy több felé magasra csapong fel a láng, s a győztes ellen már a lépcsőig nyomult.

— Öljd meg, öljd meg! de mentsd meg gyermekemet, kiáltott Anna átkulcsolva térdeit.

A falon tompa ütések hallatszottak, s e szavak voltak kivehetők.

— Utánam! utánam!

— Ő az! ő az! kiáltott Anna.

— Ő! ő! ordított Jakubovszky.

Az öreg Dymitri arczképe lecsett a falról s a mögötte levő üregből Dymitri lépett elő, villogó pallossal kezéből.

Az ifjú Jakubovszky felé rohant, ki védelmi helyzetbe tette magát. — A nő, közőjük rohant, s a kétségbeesés hangján esengett.

— Dymitri! Dymitri, előbb engem ölj meg!

— Mit, te védelmezed őt! hűtlen! kiáltott Dymitri, s borzasztó pillanatot lövelt a hölgyre.

Jakubovszky félre taszította nejét, s szintén hűtlennek mondta.

A két ellen szemközt állt egymással, s csakhamar megkezdődött a párbaj.

Mohyla több fegyverese rohant be.

— Megálljatok! parancsolá az ifjú! senki se merje őt bántani. — Bizzátok reám, távozzatok!

Ismét folytattatott a küzdés, — Anna félájultan térdepelt a fal mellett.

Az udvarban s mindenfelé véresen folyt a harc, s a tűz mindég tovább s tovább harapózott.

A párbajt vivók több helyen megsebesíték egymást, de azért elszántan küzdtek.

Az ifju egy új csapása után a férj a földre rogyott.

— Anna! Anna! mentsd meg gyermekünket, szóló gyöngé hangon.

Anna szívében hirtelen feléledt az anyai szeretet egész erélyessége, felugrott, s a fegyverek csörgése, a küzdők lármája, a haldoklók jajai közt gyermeke sirását vélte hallani.

Kirohant. — Dymitri agyonszúrta Jakubovszkyt, s elvesztve erejét maga is mellé rogyott. Emberei kivitték a várudvarba, hol még mindig folyt a harc.

A tűz már-már mindenfelé fellobogott, a szikrák szerte pattogtak, a füstgomolygók az ég felé emelkedtek a félig elégett tetőről, majdnem minden ablakból lángok csapongtak ki.

— Anna! Anna! kiáltott magához térve az ifjú. Emberek! hol van ő! — Hágcsót! hágcsót, — utánam!

A szeglettornyok egyikében a lángok s füst közt látható lön Anna, gyermekével karján.

— Mentsetek meg bennünket! esengett kétségbeesve, tegyetek szalmát a torony alá.

Kívánata azonnal teljesítettett.

A hölgy kihajolt a torony ablakán, ledobta gyermekét s utána nézett.

— Semmi baja! kiáltott fel egy kozák, felemelvén a kisdedet.

— Mindenható vedd hálámat! kiáltott kezeit összetéve Anna. — Köszönet! köszönet jó emberek, — folytatá — Dymitri Isten veled, légy gyermekem védője, — tanusítsd irányában irántami szeretetedet. Ő ártatlan, de nekem bűnhödnöm kell.

Erre eltűnt a lángok közt.

— Utánam, utánam! rivalgott Dymitri, s a lépcső felé rohant. — Az épületrész, melyben Anna volt, összeomlott.

Az ifjú elájult, s emberei leöldökölték az egész őrseget, uruk parancsára iszonyú erőmegfeszítéssel széthányva a romokat, megtalálták Anna félig össze zúzott, félig össze égett testét, mely másnap a bazilika zárda sírboltjába temetteett. Az ifjú némán követte a koporsót, nem szólt, nem is sírt.

* * *

Évek multak, — az elpusztult vár romjai közt dudva termett, s helyén nem emelkedett többé új épület.

Mohyla Dymitri Sobieszky János király alatt Bécsnél harcolt a törökökkel, amint visszatért honába, s mint hetman bizatott meg Podolia határvédelmével.

Mindenütt egy kis fiu kísérte, kitől nem tudott elválni, s kit mondhatlanul szeretett. E kis fiu, Anna gyermeke volt.

NEKEM A RÓZSÁKBÓL...

Nekem a rózsákból —
Melyekkel egykor telve volt szívem...

S melyek között az a
Tündérmadár lakott — a szerelem —

Csak is a tövissek
Maradtak, s én őket ki nem tépem:

Mert bár véreznek is,
Rólok a rózsákra emlékezem!!! kérem

DIENES JÓZSEF.

HIR ÉS DIVATKÖZLÖNY.

EREDETI DIVATTUDOSÍTÁS.

Brüssel, september 7-én 1859.

Kedves barátném! A brochirozott, azaz beszótt rajzu selyemruhák ismét nagyon kezdenek divatozni; de a rajzok nem mutatnak csupán virágokat, mint a damask modorban szótt selyemkelmékben, hanem inkább széles, apró rajzokból álló, csíkokat, vagy valami kis arabesque-féle rajzot.

Ha virágok léteznek ezekben, természetes színekben diszlenek a szövet alapszínén, mi főleg ha ez fekete, nagyon jól veszi ki magát.

Az angol moire-okon is sok ily virágot lehet látni, csíkos szürke vagy barna alapon.

Vannak nagyon csinos szörpopelinek, melyek közönséges használatra igen alkalmasak. Ezek többnyire kockásak; zöld és kék színűek, vagy szürkék és feketék.

A mellett egyszerűbb s olcsóbb szörkelmék is árultatnak, melyek szintén nagyon jó izlésűek. Ezek gyakran körül folyó keskeny csíkokat mutatnak, zöld és fekete, kék és fekete, különféle szürke, vagy sötét és világos barna színekben.

Igen szép új kelmét mutattak nekem, mely az orleans-ra emlékeztet, hanem ennél finomabb és több fényvel bír; úgy hogy majdnem a selyemhez hasonlít. Ezen kelme csíkos, fekete és lila, fekete és kék vagy barna színekben.

A moire antique mellett nagyon szép közönséges moire is divatozik most; melynek habjai nagyobbak ugyan az egykor divatos moire-énál, hanem koránsem oly nagyok mint a moire antique-éi.

Az őszi burnousok már minden raktárban árultatnak. Ezek vagy egy darabból állanak, mely hosszú, három bojtjal ékített csuklyát képez, vagy nem bír csuklyával, csak hátul jó hosszú, s kissé hegyes gallér-

ral. E burnousok kivétel nélkül igen hosszúak, ujjal nem bírnak, és szürke vagy barna színűek.

A ki igen választékos ily burnousra akar szert tenni, az algieri szövetből készíttesse azt; mely fekete alapszínben arany, ezüst, vagy vörös igen igen keskeny csíkokat mutat. Hanem az ily szövet drága, de a mellett igen tartós is.

Téli köpenyt még sehol sem lehet látni, sőt senkinek még fogalma sincsen, hogy ezek milyenek leendenek. Pár üvegdében láthatók ugyan már fekete bársony köpenyek; de azok tavasziak, s azért le sem írom őket.

A főkötők most nagyobbak mint ezelőtt, s inkább befödik a főt. A legtöbb és legújabbak azon főkötökhöz hasonlítanak, melyeket ezelőtt vagy husz évvel még olykor régi magyar gazdasszonyoknál lehetett látni. Fájdalom most azon neme a gazdasszonyoknak régen kihalt már!

E főkötők gyakran fekete csipkéből állanak, fekete szalaggal; és ha nem csupán háziöltözethez valók, egy-egy szép rózsával, ennek bimbóival s zöld leveleivel együtt, egyik oldalán, körülbelül a fül mögött.

Nagyon divatosak most az őszi idényre, hol a sötét ruhák is tulsúlylyal bírnak, a sötét kesztyűk, melyeknek az az előnye is van, hogy a kéz ilyennél kisebbnek látszik. Sötét violaszín, zöld, gesztenyeszín és bronzszín a legkeresettebbek.

A széles, de alól a kézhez szoruló ujjak, mindinkább divatoznak, még esti öltözetekhez is; csak nagyobb toilette-hez viseltetnek most többnyire a nyitottak.

A gallérok vagy igen kicsinyek; vagy igen nagyok, főleg ha régi csipkéből vagy guipure-ből állanak.

Himzés dolgában a legnagyobb ujság a telegraph himzés. Ez épen úgy néz ki mint a point de poste (posta öltés), csak hogy nem is kell azt himezni, hanem csak egy kis, e célra készült, sujtást, ügyesen a rajzra varrni, mi természetesen igen szapora munka.

E sujtásnak vége egy frankba kerül; s két véggel három gallért és három pár manchette-t lehet kivarrni.

A szőnyegekben is létezik ujság. Ez egy neme az úgy nevezett angol szőnyegeknek, mely mind inkább kezdi pótolni a tehén-szőrből készült csíkos *carpette* nevű szőnyeget, előszobákban, ebédlőkben és háló-

szobákban. Azt mondják igen tartósak, s a mellett jól lehet mosni s kifoldozni, ha helyenkint elkopnak. Rajzaik igen csinosak.

Középszerű nagyságu szobába való ily szőnyeg ötven—hatvan pengőforintba, azaz 120—150 frankba kerül.

Nem rég egy lámpagyárban nagyon szép fehér porcellánlámpákat láttam, arany széllal és fehér, aranyszélű porcellán a *batjour*-ral — árnyalóval.

Alig lehet valami egyszerűbbet s választékosabbat képzelni e lámpáknál. A porcellánlámpák egyáltalában nagyon divatoznak Isten veled kedvesem.

JÓSIKA JÚLIA.

M Ű T E R E M.

Magyarázata a jelen számunkhoz mellékelt divatképnek.

Első alak. Ruha kék barége-ből. Az első szoknya széles volanttal a *deux têtes* és egy kis fodrozattal szegélyezve. A második szoknya csak plissé megrakva. Sima gömbölyű derék rövid ujjakkal. Canezon és ujjak hálózövetből fekete bársonyszalagokkal és hólyagokkal szegve, utóbbi a kézcuklónál kis „*mousquetaire*“ hajtókaival ékítve. *Mousselin* nagykendő. Kék kreppkalap buzavirágokkal és tafota-csíkokkal.

Második alak. Violett koczkás tafota ruha. A szoknyának felnyuló csikja van, violett szalaggal és fekete csipke szegélyezettel ékítve. Ujjak egy hólyagból és hosszú manchettből kivágott gömbölyű derék, e fölött egy fichü a ruha szövetéből. Olasz szalmakalap fekete szalaggal körítve, melybe kalászkok himezvék és egy bokkrétával pipacsból és kalászból. Zárt alsóujjak csipkevolant-nal.

H Á Z I K Ö R.

(Kerti gazdaság.)

** Az első fagyig, nem kell kinn hagyni az evésre szánt szőlőt; mert bőre nagyon megkeményedik. — Gondos megválasztása kívántatik a szőlő leszedésére, nem csak a napnak, hogy az meleg és száraz legyen; hanem annak a legmelegebb részében, minél szárazabban szedések meg az eltartani való szőlő. Lehetne eset, midőn ezt elérni csak sok halogatással s bizonytalansággal kellene: ekkor a megszedett szőlőfürtök deszkára, előkészített puhaágyozatra, egymás mellé lerakhatnak, és napra vagy oly helyre helyeztetnek, hol lehető száraz lég-huzam éri őket és megszáradnak s bevitetnek a gyümölcsös szobába. A gyümölcsös szobának száraznak és nem szellősnek kell lenni; hogy a levegő gyakori vál-

tozása által a nedvesség előmozdítva ne legyen: — ovakodjunk a szőlőfürtöket kézzel érinteni mindenütt.

A szőlő eltartásának minden módja jó, mely által a változó levegő hatása ellen biztosítva van; ilyenek:

A szőlőfürtök kocsányuknál fogva zsinagra kötve, száraz rúdra felakaszthatnak, úgy hogy egymást ne ériék. E módja az eltartásnak a legegyszerűbb, de legközöségesebb is, ha különben az ember gondosságával a helyi körülmények meg-egyeznek és a fürtön hibás szemek nincsenek. Nagyobb biztosság tekintetéből, nem fölösleg ezekkel megfűstölteni a fürtöket, midőn állandó helyükre elhelyeztetnek.

A szőlőt lehet eltartani úgy, hogy szükség szerint ládák készíttetnek, melyekbe keresztül rudak vagy zsinegek alkalmaztatnak, melyekre felakasztva lógnak a szőlőfürtök. E ládák leszegeztetnek, gipsz tapasszal bekenetnek és pinczébe száraz homokkal befedetnek. Így a szőlő soká eláll; de a mely láda felbontatik, gyors kiürítés és megevés nélkül hamar elromlik.

A szőlőt lehet eltartani hordóba a fentebbi mód szerint felaggatva, — a hordó ezután befekeltetik, egy nagyobb hordóba helyeztetik és borral a nagy hordó tele töltetik. Ez a mód nagyon költséges.

Szőlő-eltartásra czélszerű a következő módot használni: végy jól megszitált szőlővessző hamut, vízzel csináld higgá, mártogasd bele a fürtöket, míg színök meglátszik, azután rakd ládába, hasonló száraz hamut tevén alulról és a rétegenkint lerakandó szőlőfürtök közé, míg a láda meg nem telik; zárd be a ládat és tedd pinczébe. Mikor a szőlőt használatra előszedjük, friss vizbe mártva a hamu könnyen lemegy s olyan friss, mint volt az elrakáskor, — ezt lehet aprónkint is előszedni s el nem romlik.

Ellehet tartani a szőlőt száraz szecskába rétegenkint lerakva; de erre az egerek hamar reákapnak.

Megemlítek még egy szép és elmés szőlő-el-

tartási tenyésztésmódot, mely karfás művelésnél könnyen megeshetik:

Készítet az ember 6 □ hüvelykes ládát, melynek fenekén akkoralyukat fúr, hogy egy oly szőlővesszőt által lehessen rajta bujztatni, mely bizonyos termést ígér; megerősíti a ládát, a falba vert vaszegekkel azon magasságon, melyen van a kiválasztott vessző, — a ládát megtölti jó termőfölddel; a ládán felyül megmetszi a vesszőt két vagy három szemre. A ládában levő bimbók gyökeret hajtanak ha gyakran öntöztetnek és bőven; a felső bimbók pedig gazdag vesszőket hajtanak és gyümölcsöt hoznak. — Gyümölcs megérés előtt kevésel, ügyes metszéssel elválasztja a ládában levő vesszőt az anyaágtól, — az új hajtások gyümölcsön felyül levő lombos részét is lemetszi; fagy elől biztosított helyre elteszi, ott néha-néha télen keresztül megöntözi és áprilisben, sőt májusban is oly szépek lesznek gyümölcssei, oly zöldek levelei mint mikor elválasztattak a tőkétől. Kettős nyereség van e munkából: mert a meggyökerezett vessző tavasszal szabadföldbe kiültetettvén, már azon esztendőben is gyümölcs termő tőkét ad, — vagy ha ládájából nagyobb ládába áttétetik földestül együtt, alkalmas meleg helyen és levegőn tartatik gyakran öntöztetik, rövidre metszetik, már júliusban érett gyümölcsöket élvezhetünk e tőkéről.

KÖNYVISMERTETŐ.

** A vadászat mestere. Önképező gyakorlati utmutatás a vadászat kedvelői számára, vagyis: rövid foglalatja mindazon elméleti szabályoknak, melyek megtanulása s megtartása mellett a vadászatot bárki a siker gyönyörével gyakorolhatja. Saját és egy ötvenéves vadász tapasztalataiból s jeles kuttfők nyomán írta Cserszily Ákos. — 277 lap. nyolczadrét. Ára 1 ft. 50 kr. ujjben. Terjedelméhez mérve olcsónak mondható. Pest, 1859. Kiadja Heckenast G. Miután szakmunkai tartalmán kívül egyes vadak természeti tulajdonságait, különösségeit, kevésbbé ismert ösztöneit is leírja, s mulattató vadászkalandokat és adományokat mesél, nem csak a szakkönyv feladaának

igyekszik megfelelni, de mint olvasmány is érdekel lapozható végig. A vadászat a harc után leginkább kitünteti a férfi lovagias tulajdonait, s e szerint hölgyeink is, kik legörömostebb nézik ideáljaikat lovagias fellépéseikben, mulatsággal olvashatják át e könyvet, mely a férfi egyik leglovagiasabb időtöltéséről értekezik, és mesél.

** „Háborukönyv“ A közelebbi hadjáratot illető tájékozások és felvilágosító magyarázatok gyűjteménye a „Magyar Sajtó“ és „Politikai Újdonságok“ munkatársai által. Pest, 1859. Kiadja Heckenast Gusztáv. I. és II. füzet. Velence városának és vidékének térképével.

E G Y V E L E G.

** Szép mese a szerelemről. — A londoni végtelen Oxford-street egyik szép házában két hölgy kedélyesen mulat egymással a kandalló mellett. Az egyik, Missstress Anna Darley, gazdag fiatal özvegy, azon a ponton van, hogy Sir Lionell W-vel házasságra lépjen, a másíknak, Mistress Lucy Scarlett-nek már van férje, ki neki nemcsak féltékenységre, de elégtelenségre is ad okot. Szemére is vetette már férjének, hogy könnyelmű tékozló ember, s hogy a claret és champagne-iránt megengedhetlen mértékű hajlandósággal viseltetik, és e hibák valóban oly természetűek, melyeket az angol hölgyek ép oly kevéssé tudnak megbocsátani, mint a francia, vagy a magyar nők. Beszélgetésük közben Sir Lionell W. lön bejelentve, Mistress Anna azon kellemmel fogadta őt, melyet minden szerető nő, ki vizontszerettetni óhajt, ki tud, s kiszokott fejteni; Sir Lionell is előzékeny, figyelmes volt, s oly sok gyendédséget tudott önteni szerelme kifejezésébe, hogy a boldog Anna benső bizalommal tekintett a jövő elé, s kimondhatlanul szerencsésnek érzé magát a jelenben. Sir Lionell tökéletes szép férfi volt. Férfias tagjainak minden mozdulata nemes és erőtlen volt, s életteljes szemei még inkább emelték arcza kifejezését, mely azok közé tartozott, melyeknek tetszeniök — kell. Az ifju angol egy volt azon férfiak közül, kikre örömezt bizzák a hölgyek sorsukat: bizonyos ösztön — talán öntudatlan hódolat a szépség iránt — indítja őket erre. O, a természet ezen adományának nagy értéke van e világon, hát még akkor, midőn a külső előnyökhöz, mint Sir Lionellnél, nemes sziv, okos ész, szellem, és vidámság járulnak. Emellett Lionell gazdag is volt, s értette mint kell vagyona által személyes előnyeinek magasabb érvényt szereznie; sőt meg kell valani, kissé még dandy is volt, s háza, butorzata, kocsija, lovai, példányképen említettek. Lionell ur, látogatását végezve távozott, s a nők folytatták félbeszakasztott társalgásukat. — „Én egyáltalán nem akarlak nyugtalanítani, kedves Anna, szólt Mistress Scarlett, de véleményem szerint Sir Lionell rendén túl szép férfi arra, hogy egy nőt boldogítson. Sokkal inkább fog ünnepeletni, hogysen hű maradhasson. A szép férjek észreveszik ez előnyüket, s kegyetlenek lesznek nejeik iránt. Ah, Anna, ha tudnád te, mire képes egy férj! Az enyim például, mely különben Lionell alatt áll, annyira szerencsétlenné tesz engem, hogy mindennap megbánom férjhezmeneteletem. Minélinkább szereted Lionellt, annálinkább veszedelemben vagy kedves Anna.“ — Anna mosolygott; tükörbe pillantott, s oly szépnek találta magát, hogy barát-nője rettenetes jövendölése semmi benyomást se

hagyott hátra lelkében. — „Lionell szeret engem, monda vidáman, s miért ne szeretne mindig!“ — „Igen, te szép vagy, folytatá Mrs. Scarlett, s igen megfogható előttem, mily nagy szerelmet bírsz kelteni; gazdag is vagy, s akármily nagy legyen is jegyessed vagyona, ő mindamelltt se fogja kedvetlenül látni, ha jövedelmei szaporodni fognak. Az arany mindig sokat nyom a latban a férfiak előtt szerelem dolgában.“ — Anna boszankodni kezdett. — „Te királynő vagy a tánczvigalmakban, folytatá a barátnő, senki se tánczolja úgy mint te a francia contre-dans-t, a német walzert, s a mi hazai tánczainkat; vagyonod, szépséged az előkelő világ élére helyez, de ha ez előnyeidet elveszted egykor, elveszted velük jövendő férjed szerelmét is, ki egészen divatban levő tulajdonokkal felruházott, s mindenek fölött — szép férfi.“ — Anna piros lett a haragtól. — „Lucy, kiáltá, mikép találhatsz örömet abban, hogy engem gyötörsz? Miért változtatod boldogságomat kinná? Visszautasítsam Lionell szerelmét azért, mert tökéletes szép férfi? Istenem, én egy óráig se tudok nyugodtan élni azon kétségekkel, melyeket lelkembe dobtál. Meg kell szabadulnom e sirba vivő bizonytalanságtól mindenáron. Nálam maradhatsz két napig? Ez idő alatt el kell dőlni a dolognak.“ — Mistress Scarlett kinyilatkoztatta, hogy hajlandó két napot Annánál tölteni, s ez rögtön irt Lionell-jének, kérve őt, hogy semmit se késlekedve siesen. Egy óra mulva Lionell menyasszonya látogatótermében volt. Bármily sok őszinteség feküdt is Anna jellemében, nemének tettető tehetségéből mindamelltt ő is kikapta a maga részét. Lionell nem találta oly vidámnak a szép asszonyt, mint a minő távoztakor volt; homloka felhős volt, szemei könyesek, s hangjának némi reszketése elárulta rosszul rejtett belső izgatottságát. — „Mit parancsol, Mistress, kérdé Lionell, közeledve, minek köszönhetem a boldogságot, hogy ma még egyszer láthatom?“ — „Ah, kedves barátom, azért hívatam, hogy szavát visszaadjam, s a magamét visszavegyem. Én nem titkoltam ön iránti érzelmemet — szeretem önt, Lionell, hanem . . . A házasság nem egyedül a sziv dolga, külső viszonyok is, nevezetesen ezeknek kölcsönös egyenlősége szintén tekintetbe vétetnek annak megkötésénél. A mig vagyonom akkora volt, mint az öné, beegyeztem összekelésünkbe. De most ép oly igazságtalan mint gyöngédtelen lennék, ha e viszonyt fel nem oldanám. — Büszkeségem nem is engedné azt elviselnem, hogy ily szegényen mint vagyok, nejévé legyek. — Tönkrejutottam. — Bankár bátyámnál volt minden vagyonom.

(Vége következik.)

T Á R C Z A.

P E S T I H I R E K.

 Jövő számunk a jelen július—septemberi negyedben utolsó leendő. T. közönségünk kényelmének vélnök szolgálni, midőn azon t. előfizetőnőket, kiknek folyamuk lejár, e körülményre figyelmessé tesszük. Emlékeztetbe hozzuk egyszersmint, hogy a lejárandó július—septemberi negyedből teljes számu példányokkal még szolgálhatunk, s ennél fogva deczember végeig fél éves előfizetést is elfogadunk. A föltételek minden számunk borítékán olvashatók, s annál inkább ajánljuk azok megtekintését, mivel f. évi július óta az előfizetési föltételek megváltozván, több helyről hiányosan, vagyis a kiszabottnál kevesebb értékkel fizettek elő, s e szerint a negyedéves előfizetők lajstromába irattak — kiket is teljes tisztelettel a meghatározott összeg kiegészítésére kérünk. Amint a kegyes előfizetőnők tapasztalhaták, ez évi júliustól kezdve mellékleteink számát megkétszerezte, adván havonkint négy műmellékletet, s e szerint éven át negyvennyolczat. Ezenkívül a jövő évnegyedben adandjuk rendkívüli mellékletül Jósika Julia legkedveltebb írónők aczélmetszetü arcképét.

** Révész Imre szerző urtól „Étel laka“ czimű érdekes tárgyú történeti munka küldetett be hozzánk.

** Liszt Ferencz hiába jajdult fel Heckenast Gusztávhoz intézett levelében, hogy őt rágal-mazzák! igazat mondtak róla. Könyve megjelent, s akár hány helyen föllehet találni benne azon állítást, melyről ő azt mondja, hogy nem állította! Zenetudósaink, mint értesülünk, majd sorompóba szállnak vele.

** Székely József íróársunk a „Szépirodalmi közlöny“ és „Folyóivék“ t. előfizetőihez nyilatkozatot bocsátott, melyben elmondja azon méltánylandó okokat, melyek a főnebbi vállalatok megszűnését, illetőleg elmaradását előidézték. Lapunk kis tere nem engedí átvenni a nemes hangon írt nyilatkozatot, azon pontjait azonban, melyek a nevezett vállalatok előfizetőire vonatkoznak, minthogy t. olvasóink közt is lehetnek, kiket azok illetnek, kivonatban közöljük. „A Folyóivék“ előfizetőinek, az általuk beküldött öt ft. erejéig, Ráth Mór könyvkereskedése szabad választást enged összes könyvei közül, vagy kívánatra illetéküket visszaadja. — Azon régiebb előfizetőket, kik októberig fogták volna kapni a lapot, Pfeiffer könyvkereskedése kárpótolandja Csengeri Antal „Vegy-tani képek“ czimű két kötetes munkájával, mely-

nek ára 3 ft. — A Connigsby és Pickwick regényekből most küldeték szét 27 iv, s még jöni fog 20—22 iv. E két teljes regényt a deczember—júliusi előfizetők is megkapják. — A deczemberi egész éves előfizetőket szintén Pfeiffer könyvkereskedése kárpótolandja a „Vegy-tani képek“-en kívül b. Kemény Zs. kisebb regényeinek három kötetével, minek bolti ára szintén 3 ft. — A Hunok harcza Párisban késik a metszőnél. — A mi észrevételünk: a Folyóivékben minden bizonynyal egy leendő fontos hivatású közlönyét veszté el irodalmunk, s nagyon szomorú, hogy szerkesztőjük nemes törekvésének azon szirten kelle megtörnie, melynek neve — részvétlenség.

** Szigeti s Réthy itthonn vannak, s velük az ős is megérkezett. Azért emlékeztetünk az ősre, mert hetek előtt azt híresztelték, hogy majd ekkor a két kedvelt száműzött vendégszerepre lép a színháznál; — mit egyébiránt most általában valószínűtlennek mondanak. Felfordult világ, midőn azon épületbe, melynek az ő otthonn-juknak kellene lenni, csak vendégi belépést remélhetnek, s ezt is csak — talán!

** Kecskeméti József jeles népzeneész, s a nevét viselő zenekar vezetője meghalt.

** A jó hírben álló Foureau-féle lovartársulat nemsokára előadásokat kezd a Beleznay-czir-kuszban.

** A színház kedves vendégéről, Pocchini k. a.-ról mondják, hogy valami új balletben is be akarja mutatni művészetét.

** Priell Kornéliáról elismerőleg kell felemlitenünk, miszerint közelebb Debreczenbe utazik, s ott a marmaros-szigeti leégett egyház s iskola felségelésére színelőadást rendez.

** Egy itteni házbirtokos neje, örültségi rohamában, tizenkétéves leányát megölte, s aztán önmagán is sebeket ejtett, melyek azonban nem voltak halálosak.

** A műegylet az utóbbi képtárlatból csak három festményt vett meg. Kettőt külföldi, egyet hazai művésztől.

** Feleki-Munkácsi Flóra „A szegény ifju történetét“, Lendvayné „A Zách nemzetséget“ Lendvay „Guttenberget“ választották jutalomjátéku. Az utóbbi darabok szerzőik ujrado-gozása mellett kerülnek színre.

** Valaki kiszámította, hogy Pesten nyolcz ezer zongora van, s rajtuk 164 millió 250 ezer darabot játszanak el évenkint.

** A budai nőegylet a császárfürdőben tartott utóbbi tánczvigalma 205 o. é. ftot jövedelmezett a szegényeknek.

** Tomori Anasztáz ur a színházi csarnok előtt álló Katona-zobor helyébe Dunaiszki szobrásznál újat rendelt meg.

** Bignio a színház kedvelt s szép jövőjű baritonja vendégszerepekre hivatott meg a hanoverai udvari színházhoz, hol az „Alvajáró“, „Ernani“, s „Trobador“ dalművekben fogja a külföld előtt is bebizonyítani, hogy nem ok nélkül kedveltje a pesti közönségnek.

** Entz Ferencz kertészeti iskolájában ez idén 27 növendék volt, kik közül a közelebb megtartott nyilvános vizsgával 11-én végezték be a három éves tanfolyamot.

** Ilyen czimű zsöngé versgyűjteményt kaptunk: „Mezei viragok. Irta Bibok Lajos. 1859.“ Dícséretére kell megjegyeznünk, hogy a tervelt „Bánatos szivet“ mint egyik lapban olvasuk, nem fogja kiadni.

** Erkel Ferencz két felvonást már befejezett rég munkában levő „Bank bán“ czimű dalművéből; hanem még legalább is esztendő kerül bele, míg színpadra hozható lesz.

** Azon érdeken kívül, hogy a szép „Szegény ifju története“ F.-Munkácsi Flóra művésznőnk jutalomjátékául kerülend közelebb színre, igen sokan azért it óhajtva várják előadását, mert a háromszori fellépéséből általánosan megkedvelt kis Zöldy Róza, habár kis szereppel is, de ismét bemutathatja benne kedvességét és szépreményű tehetségét, melyet örömezt látna ismét a közönség a „Jól őrzött leány“-ban is. Az igazgatóság helyesen tenné, ha e kis művészi csemetécskének a színház gyakori látogathatása által a tanulásra és továbbképződésre alkalmat adna.

V I D É K.

** Jókai Mór „Kétszarvu ember“ regényéből Benedek József szegedi színész szindarabot csinált.

** A „Kronst. Ztg.“ el van ragadtatva Fridrikné által, s azt mondja róla: „a magyar csalóghányhoz, Hollósy Korneliához hasonlít,“ (!) s továbbá: „egy sextettből isteni mezzosopránja (!!!) gyönyörű harmoniával hangzott ki.“ (!!!)

** Borszékről írják, hogy az idei fürdőszak alatt a vendéglői rosz étkek, kényelmetlenség, rosz szolgálat, s általában az egész fürdőnek elhanyagoltatása az ott időzést majdnem lehetlenné tették, s a borszéki víz és fürdő minden csodatevő ereje sem mentheté meg az idei saiont, hogy a legunalmasabbak egyike ne legyen.

** Debreczenbe Egressyt s utána Tóth Józsefet várják vendégszerepekre. Ugyanott közelebbi néhány estén László is fellépett.

** Székesfehérvárott Vogl Irma k. a. egy tanítói nyugdíjalapítvány javára hangversenyt rendez, melyben Pestről Kaiser-Ernstné assz.,

Suck Róza és Huller Czeccilia kisasszonyok, Füredi Mihály, Suck Lipót és Suk Mátyás urak vesznek részt.

** Debreczenben, mint hírlik, magyar lap indulna meg.

** Az aradi színházat a télre Budai színtársulata fogja megnépesíteni.

** Nagy Szombatban egy huszonégy éves legény megunt kedvesét, hogy tőle szabaduljon, megölte. A törvényszék kötélhalálra ítélte őt.

** A miskolci gyümölcsészeti társulat alapszabályai megerősítettek. A társulat működése Borsodmegye területére terjed.

** A szathmármegyei Szeres községben vasárnapi „népolvásdát“ terveznek.

** Kazay Lajos, szép tehetségű fiatal festő, mult héten Székesfehérvárott meghalt.

** Nagyváradon 10-én került színre Tóth Kálmán pályanyertes „Egy királyné“-ja Jókainé assz. vendégszereplésével — s a roppant számú közönség által, mint a „M. S.“-ja, igen szívélyesen fogadtatott. Az előadáson jelen volt szerző, ugyanazon lapszerint, koszorúkkal és bokkrétákkal árasztatott el, s többször hivatott. Másnap a darab növekedő tetszéssel ismételtetett.

V E G Y E S H I R E K.

** Bécs vidékén egy vasuti utas különös elővigyázatból kalapjába rejté papírpénzét, s midőn a szép táj megtekintése végett a waggon ablakán kihajolt, egy hirtelen támadt szélroham kalapját elragadta, s a jól őrzött bankjegyek egyszeribe odalettek.

** A magyar születésű Bidó Amália, ifju hegedűművésznőt közelebb két rendbeli kitüntetés érte külföldön. Brüsszelben a conservatorium első díját nyerte meg, Ostendeben pedig szerencsés volt Helena orosz császári főhercegnő estélyére meghivatni, ki őt értékes ékszerrel ajándékozta meg. A főhercegnő annyira megkedvelte őt, hogy szándoka magával Oroszországba vinni, s jövőjéről gondoskodni.

** Moszkwa a német lakossága az által akarja Schiller százados születésnapját (nov. 10. 1859) megünnepelni, hogy egy az ottani egyetemet legkitünőbbben végzett, s orosz kormány alatt lévő német származású tanulót minden évben 600 ezüst rubellel jutalmazván, ugyan ennyi évi segélypénz mellett, tanulmányainak folytatása végett külföldre utaztat. Ezen alapítványon kívül a Kreml-ben levő nagy harang mintájára harangot öntet, s azt Schiller nevével s alkalmi költeménnyel beírva, Schiller szülővárosának, Marbachnak, ajándékba küldi. Tanuljunk a németektől!

** Egy berlini társaság fogadott egy borszlói társasággal, melyeknek keblében van kü-

lönb billardjátázó. A kijelölt két kitünő férfi között egyiket Berlinben a másikat Boroszlóban állítják billardasztal mellé, s a lökéseket távirda útján tudatják velük. Már annyira viszik, hogy akár duellálni is lehet távirda útján.

** Egy német lap azt a felfedezést teszi, hogy miután a majom a legutolsó embernek tartatik, e szerint az ember a legelső majom.

** A chinai zenészeket, kik Ling-Lang-Lung karmesterük vezérlete alatt nagy tetszésre ragadták Páris és Londont, Bécsbe várják.

** A párisi ötvösök új divatu gyűrűket készítenek, melyeknek nem gömbölyü, hanem hoszszukás négyszög alakja van.

** Egy német iskolamestertől kérdék a tanítói gyülekezetben: „A nevelésnek mely ágait ápolja ön legtöbb előszeretettel iskolájában?” — „A nyír- és mogyorófa-ágakat, válaszolá, mert a nélkül nem jó ki az ember a gonosz nemzedéssel.”

** Garibaldi neje. — Kiadott emlékirataiban elmondja Garibaldi, mikép ismerkedett meg a szilaj amazonnal, ki kalandos életében utóbb társnője lett. Egy véres csata után, melyben valamennyi olasz bajtársa elhullt, Burra közelében, a jayunai bejárás déli részénél tartózkodott. „Véletlenül egy házra esett pillantásom, — beszéli — s egy ifjú hölgyet vettem ott észre, kinek külsejében lehetlen volt mindjárt első tekintetre valami rendkívüliséget fel nem ismernem. A benyomás, mit azonnal éreztem, előttem egyáltalán kimagarázhatlan okból, oly erős és hatalmas volt, hogy önkénytelen kocsit után kiálték, s az említett házhoz vitettem magamat. Odaérve láttam csak be, hogy hisz senki sincs ki bemutatna. Szerencsémre egy szomszéd városbeli lakossal találkoztam, kivel Montevideoba érkezésemkor ismerkedtem meg. Családja kávéhoz hitt meg, s az első egyén, ki ott elem lépett, az ifjú hölgy volt, ki már az első látásra oly titkos de hatalmas és ellenállhatlan erővel vonzott engem magához. Én köszöntém őt, csakhamar ismerősek lettünk, s én beláttam, hogy a rejtett kincs, melyet felfedeztem, ritka s megbecsülhetlen értékű. Később gyakran tettem magannak szemrehányást, hogy őt szülőföldje békességes visszavonultságából kiragadtam, s küzdelmek, szenvedés és veszedelmek közé hoztam.” — Már a Rosas elleni harcban megmutatta ritka bátorságát és vitézségét a fiatal kreolnő. Férjét mindennütt kísérte, s oldala mellett harczolt tengeren és szárazon. Egyszer golyó repült keresztül kalapján, s szép hajából is elvitt jókora fürtöt; más alkalommal sötét éjben és egyedül — tizenkét német mérföldet lovagolt át ellenséges földön. Garibaldi ezt így mondja el: „Anna ez utat sötétben tette, s oly bátorsággal, hogy a gyilkosok megszaladtak előtte, mert — mint később elbeszéltek, azt hitték, valami rendkívüli lény kergeti őket. Ebben igazuk is volt. Egy vad lovon, melyet utközben adtak neki egy háznál nyargalt el a viharos éjben villámoktól kísérve sziklák és gödrök közt. A Canvas

folyó partján álló lovas örök, midőn Annát jöni látták, elfutottak, mert kísértetnek hitték. Midőn a sok esőzéstől megáradt folyóhoz ért, nem nézett csónak után, hanem leszállt lováról, azt a vízbe lökte, s utána kapaszkodva húzatta át vele magát a háborgó hullámokon. Az áradt folyam szélessége ötszáz lépésnyi volt, de ő szerencsésen elérte a tulpartot. Egy visszavonulás alkalmával négy álló napig lovon ült, minduntalan nyargalva, s ez egész idő alatt nem evett egyebet, mint egy pohár kávé. Az 1849-iki csatákban is férje mellett küzdött. Roma feladása után hajóra szállt vele férje, de folyton üzetve az ellenséges hajók által, midőn a Pótorkolatnál szárazra léptek, az amazon ereje meg volt törve. Áldott állapotban volt, s mégis egy hadosztály élén harczolt! A parton hát összegyogyott, s midőn férje őt felemelte, már nem élt.

** Nem mindenki előtt lesz tudva, hogy a jelenkor három nagyhirű német színésznője közül mindegyiknek van egy-egy nővére, kik egyáltalán nem bírnak hirre vergődni a színvilágban. Mig Seebach Mari művészi nagytettei egész Németországot megtöltik, az alatt Seebach Wilhelmine egészen alárendelt állásban van elfoglalva a koburgi színháznál. Goszmann Friderika tücskölését diadalokkal ünneplik a színpadok és emberek, nővére Mária egy harmadrendű vidéki színpadon komédiázik. Fuhr Lina első tragikai hősnő a berlini udvari színháznál, nővére Mária egy negyedrendű színház tagja.

** A kedves Ferni-nővérek Königsbergből, hol jelenleg koszoruk közt járnak, e hó folytán oroszországi műutazásra kelnek.

** Kertbeny az általa fordított „Petőfi Sándor költeményei“-nek függelékeül, „Petőfi Sándor elbeszélő költeményei“-t is kiadni szándékozik. Ez utóbbi füzetben a Tündéralom, János vitéz, Szécsi Mária, Bolond Istók, és a Lehel kürtje fognak megjelenni.

** Angolországban — hivatalos kimutató szerint — a házasságok száma az élelem drágaságához mérve növekszik, s a drágaság növekvése még a polgári házasságokra nézve is ily szaporító erővel működés. Érdekes a második házasságoknak összeállítása. Összesen 21,293 öreg férfi, s 14,487 özvegy nő lépett a múlt évben új házasságra; 5908 özvegy nő nőtlen legényhez ment, 14,293 özvegy férfi hajadont vett második feleségül. 7579 új pár pedig mindkét részről özvegyekből lépett új házasságra.

** A híres siami amazon-gárda valóban létezik, s mintegy 1000 leányból áll, kik mind kabátot és inexpressible-t viselnek, s puskával karddal vannak fegyverkezve; így képezvén ő felségének a királynak testőresapatát. De nem kell képzelni bennük valami gyöngéd szende teremtéseket; egytől egyig szilárdan megtermett leányok azok, mint egy szemtanu mondja, s ugyancsak bátor legénynek kellene lenni, ki egy ilyen gárdistával össze merne tűzni.

** Párisban Vestvalaski új énekesnő nagy figyelmet keltett. Több helyütt azt mondogatják róla hogy magyar születésű.

** Párisban egy tudós azon kérdés megoldásában fáradozik, miképen lehet gyorsan és biztosan megsoványodni? valószínűleg ily kérdések fölötti töprengésben.

** A párisi nagy opera Poniatovszky hercege „Medicis Péter“ című új dalműve előadására készül.

** Shakespeare új francia fordítója, Hugo Viktor Ferencz, kiről egyszer már szóltunk, a nagy költőnek Hugo Viktornak fia.

** Saphirnak egyik barátja, Lederer Zsigmond, a wáhringi temetőben sirja fölött emléket állíttatott.

** Az óriás Great Eastern hajó már elindult amerikai útjára.

** Londonban társulat alakult azon czélra, hogy a város minden részét táviró-hálózattal összekösse. A munkálatok már folynak. Az Anglia s Amerika közt építeni kezdett tenger alatti táviró-ügyében is egyre fáradoznak.

** Új-Yorkban megint szóba hozták a Washington tiszteletére építeni kezdett emlék ügyét. Ez emlék lenne a legmagasabb épület, mit ember valaha látott; felülmulná a strassburgi tornyot, s a legmagasabb pyramist; most még csak 180 lábnyira kész. Az egyesült államokban levő 30,000 postahivatalnál mindenütt pénzgyűjtő szekrény van kifüggesztve, hogy azokba a legszegényebb arra menő is bedobhassa fillérért a tervezett emlék valóítására.

** Blondin, a kötél-táncosok legnagyobbika ki először egy gitárral, azután kezében egy akó vízzel, azután fején egy telt zsákkal, legutoljára meg hátán egy pályatársával tánczolt keresztül a Niagara fölé feszített kötélen, ismét egy nyaktörő mutatvánnyal kedveskedett az amerikaiaknak. Ezuttal nagyszerű főzőtűzhelyt vitt magával, s feleuton szokása szerint néhány bukfenczcel lehető kényelembe helyezvén magát a kötélen, a tűzhelyen tüzet rakott, hat tojást megfőzött, azokat művészi bukfenczek közt elkölté, s tűzhelyét vállára véve a tulsó oldalra tánczolt. Kevés ember és majom fogja e tettét utánózni, s mégis — szegényére hálátlan századunknak — igen kis közönsége volt, s az se tapsolt úgy, a mint kellett volna, mit onnét akarnak kimagyarázni, hogy ezuttal nem tett annyi bravour-szökést, mint mikor egy pályatársa volt a hátán; s ha fokozatosan akarja növelni a közönség tetszését legközelebb egy borjuval, azután egy tévével, s végre kétségkívül egy elephánttal kell megtennie a kötéltutat. Ha ezt nem bírja tenni, minden bizonynyal oda lesz népszerűség.

S Z I N H Á Z I S Z E M L E.

** Sept. 7. Szathhmáry - L - né javára, s Szathhmáry Janka k. a. első színpadi kísérletétül: „Fenn az ernyő ninesen kas“. Vigj. Szigligetitől. A közszeretben álló jutalmazott nő hosszas tapsal fogadtatott. Szathhmáry Janka k. a.-nak még sokat kell tanulnia, hogy kísérletképen is színpadra léphessen.

** Sept. 8. Normanap.

** Sept. 9. „Szerelmes ördög“. Pocchini k. a. a czimszerepben még viharosabb tetszésjelekkel halmoztatott, mint első fölléptekor.

** Sept. 10. „Sevillai borbély“. Kőszegi jutalomjátéka.

** Sept. 11. „Csikós“. Irta Szigligeti. A czimszerepben Sántha ur, mint vendég, egyik legfigyelemreméltóbb vidéki tehetségnek bizonyítá be magát. Némely helyen sikerülten utánzá Réthyt. Benkő, Márton gazda szerepében zajos tapsra ragadta a közönséget. E fiatal színésznek minden föllépése egyszersemint előrelépés.

** Sept. 12. „Ilka“. Opera. Doppler Fer.-től.

** Sept. 13. „Gizella“. Ballet. Pocchini k. a. harmadik föllépte. Ezt megelőzte: „Szép molnárnő“. Vigj.

G A L A M B P O S T A.

Képtalányok beküldésére nézve ujjal megjegyezzük, hogy mindenekelőtt a megfejtendő mondat tetszetős értelmét igényeljük; minélfogva az lehetőleg mindenkor valamely haszonvehető, helyes, okvetlenül illemes igazságot, vagy épen gyöngéd elmésséget foglaljon magában, — tekintettel a nőnemre. Rajzolni az alakokat egyáltalán nem szükséges, csupán leírni. Csakhogy az alakok közt se forduljon elő valamely illemsértő.

— **T. K. urnak.** Az „Utó hangok“ közép strofájában erőtetett kép a következő, meg az alak nehézkes:

Nem lenge nád viruló fa vagyok én
a megnyugvás koszorozott erdején.

A fordításokból fogunk használni. Csak ezekre nézve is ajánljuk a szigorúbb választást. Idegenből csak a legjavát ültessük át.

— E lapok szerkesztője egészségi tekintetből, t. olvasónói kegyes elnézése reményében, még rövid ideig vidéken tartózkodik.

— T. J. ur (Győrből) képtalányaiból egyet használni fogunk.

— „Szerelmem árvalányhaj-bokrétája“ című versfüzérben ittamott csillámlik egy-egy költőibb felfogás. De általában még nem viszik a mértéket.

 Bérmentetlen levelet nem fogad el a szerkesztőség.